

Zomergem zaterdag 6 november 2021

UITVAARTDIENST VOOR EH LUCIEN LOOTENS – HOMILIE

Evangelie: Mt 13, 3-9 de parabel van de zaaier.

‘Wie oren heeft, hij luistere...’

Beste familie, en andere mensen die Lucien van nabij gekend hebben,

Lucien had blijkbaar oren, waarmee hij kon luisteren... en horen...

Geboren in een christelijk gezin in Zomergem-Boven in 1930 ontpopte hij zich eerst tot een sportieve en voetbalminnende KSA-man, en een geïnteresseerd leerling aan het Sint-Lievenscollege in Gent.

In die jaren moet hij zich geroepen geweten hebben, en hij gaf daar ook gehoor aan als voedzame bodem om het christelijk geloof in zijn leven te laten gedijen, en als diocesaan priester ervoor op te komen.

Na zijn studies klassieke filologie in Leuven en het seminarie in Gent, en de priesterwijding, werd hij achtereenvolgens naar verschillende akkers gezonden om er zelf het zaad van het christelijk geloof te zaaien:

- Voor leerlingen aan de bisschoppelijke normaalschool in Sint-Niklaas,
- Voor leerlingen aan het Sint-Amandsinstituut in Gent,
- Bij studenten in opleiding aan het Crombeen in Gent,
- Tenslotte werd hij rector bij de Broeders in Oostakker, en aan het Hoger Instituut voor Opvoedkunde...

Intussen was Lucien een verwoed bibliofiel en reiziger geworden, een inspirerend voorganger bij eerste communievieringen, was hij gaan houden van gezellig tafelen, en was hij ook – hoe langer hoe meer – NOPA geworden in de familie: ‘Nonkel Pastoor’. Het sterven van zijn broer Julien in 2000 maakte hem tot de pater familias met groot verantwoordelijkheidsgevoel...

Ik denk dat een paar uittreksels uit het gedicht De Ploeger van Adriaan Roland Holst wel uitermate goed de gedrevenheid van Lucien voor het christelijk opvoedingswerk vertolkt, dan nog zo heel dicht aanleunend bij het evangelisch thema van daarnet:

Ik vraag geen oogst; ik heb geen schuren,
ik sta in uwen dienst zonder bezit.
Maar ik ben rijk in dit:
dat ik den ploeg van uw woord mag besturen,
en dat gij mij hebt toegewezen
dit afgelegen land en deze
hoge landouwen, waar – als in het uur
der schafte (...) de zee mij zichtbaar is zover ik tuur.
(...)
Ik zal de halmen niet meer zien
noch binden ooit de volle schoven,
maar doe mij in den oogst geloven
waarvoor ik dien...

In 2019 moet Lucien zich noodgedwongen terugtrekken in het WZC Sint-Coleta in Gent. De zaaier was moe. Hij apprecieerde nog wel de bezoeken en andere attenties van wie hem genegen waren. Maar zijn leefwereld werd steeds maar kleiner; er hing zwaarmoedigheid in de kamer...

De oud geworden man zag blijkbaar ooit in zichzelf een zeeman, die zich klaarmaakt voor de grote reis. Zo kunnen we minstens afleiden uit het gedicht van Ida Gerhardt dat men op zijn tafel vond, en dat als titel draagt ' Afscheid'. Ik citeer de begin- en de eindverzen:

Nu zwaarder wordt der jaren last
verschijnt mij vaak een droomgezicht:
Een haven waar een schoener ligt,
En ik: ik ben een varens gast.

En hoor:
De horen meldt met grote stem
De afvaart en het nieuw begin.
De bootsman haalt de loopplank in.

Die boot IS nu afgevaren, en zoals wij durven geloven en hopen: een nieuwe haven binnen gevaren.

Aan wie Lucien de laatste tijd veel zorgen verstrekten vraagt de familie me hun uitdrukkelijk dank te zeggen. Zo geldt dat bijzonder voor de behulpzame Bernadette, de Broeders van het broedershuis Glorieux in Oostakker, en het zorgpersoneel van het WZC Sint-Coleta in Gent.

Lucien moge zijn levensvoltooiing gevonden hebben in de liefde van onze God, voor altijd!

Pastoor Willy

Aanwezige priesters en diaken:

Kan. Johan De Baere, als vertegenwoordiger van de bisschop,

Bibliotheekstraat 4 bus 301, 9000 Gent;

Gilbert Van Laere, jaargenoot,

Platanendreef 14, 9050 Getbrugge;

Fernand D'Heedene, diaken, indertijd dir. Crombeek

H. Frère Orbanlaan 202, 9000 Gent.